SỐ 612

PHẬT THUYẾT KINH QUÁN THÂN

Hán dịch: Đời Tây Tấn, Tam tạng Pháp sư Trúc Pháp Hộ, người nước Nguyệt Chi.

Nghe như vầy:

Một thuở Phật ở vườn Kỳ thọ Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ. Lúc ấy, Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Thân này có da ở ngoài bọc lấy thịt, thịt sinh ra từ thể máu, chứa đầy cả phân và nước tiểu. Cứ nhìn kỹ thân mình thì sẽ thấy thân tốt nỗi gì! Thân luôn có chín lỗ nhơ bệnh, thường không sạch phải tắm rửa luôn, đáng đủ để hổ thẹn, thường cùng với oan gia hợp tác với nhau, để đi đến già chết, nó cũng đồng hành với đủ thứ bệnh, vì sao lại không gớm ghiếc? Thân giả hợp thì phải tan rã, giả hợp thì phải bại vong, bởi vì đem chôn thây chết vào trong đất thì không còn dùng được nữa, chỉ làm đồ ăn cho sài lang.

Tại sao thấy hình ảnh ấy mà không xấu hổ? Ai là người nói về tham dâm như Phật đã nói, vui rất ít mà tội rất nhiều, tự tâm phải quán thấy điều này, nếu như thịt mổ hết ra trên bàn mổ thì chỉ là đống xương, nếu như đốt thì cháy rụi, như trúng độc dược thì đau đớn quằn quại. Người ngu lấy vui mừng làm niềm vui mà không tự biết, vì sao không sợ lưới bủa vây! Tham dâm là ngu muội của tiền, thóc gạo, vàng bạc, trâu, ngựa, nô tỳ, con người là mạng sống cho nên cầu tìm. Mạng sống thì ở ngay đường thở ra vào, một đời người cũng tự quá ít, sống ngoài trăm tuổi là cùng, cũng là sự hội tụ của cái khổ, xem đây thì ai là người đáng người? Như thuở quá khứ cái mạng của ta cũng mong manh, ngày mạng không còn gì cả thì như nước sông trôi mau, như nhật, nguyệt không còn. Quá khứ ấy, mạng chóng tàn, mạng người khi bỏ đi là không quay trở lại, như vậy là bất khả đắc, con người lúc chết, mạng ra đi. Giả sử ngần ấy tiền của, bức lấy của thiên hạ, vật quý giá cũng có tất cả, khi chết đến cũng chẳng vui, cũng không thể chán, cũng không thể vui thích, cũng không thể tự vui, không còn gì nữa cả. Chỉ có thể tự làm thiện, chỗ mình tự làm thiện là chỗ thích nghi tự nhiên.

Nếu do biết giả hợp phải chết thì sẽ có những niềm vui gì?

Con người có thể rơi vào tham dâm, giả sử thọ mạng lâu dài, giả sử mất đi cái giả hợp là phải chết, thì tại sao lòng ái cứ tập hợp cái vui. Vì sao? Vì không tự mình niệm sự vắng lặng, lòng quá đổi yêu thương vui thích, như trẻ thơ chết thì người thân buồn khóc; cùng lắm là mười ngày, quá mười ngày sau là quên dần nó. Yêu mến vợ con cũng giống như thế, gia thất, thân thuộc, bạn bè quen biết cũng như thế. Do siêng năng với cái khổ mà kinh doanh mưu sống, đặt để tiền của vật chất, tự yêu lấy thân mạng một cách kỳ hảo. Khi chết, con người đều vất sạch cái sở hữu đó. Thân cứng ngắt nơi đất, chôn sâu nó lại, chỉ vì ấm ra đi và sinh ra, tùy theo hành nghiệp, nhận lấy hình hài con người. Ví dụ nhãn tiền như cây là kết quả từ hạt của nó. Như vậy là tâm con người hiện hữu rơi

tỏm vào trong sự hiện hữu đó. Dưới vòm trời tất cả là vạn vật, một người được thì không tự đủ còn nếu được một phần thì sao được tự mình phải chán ngán? Không có tính kể ba mươi lăm thú vui, tự mình vui với cái vui khắp cả đó thì có ích gì? Con người vốn vướng phải cái khổ bức sách, nhận lấy tội lỗi, song chỗ tội lỗi ấy lòng người cho đây là cái tốt. Bảo rằng nó có chỗ ích lợi không muốn nhận lấy sự yên tĩnh, cho đó là bức sách là độc rắn tự thân, cho dù ít hay nhiều nó cũng vậy, cho dù nhiều hay ít nó cũng là thế. Như bệnh nặng, nhẹ đều là khổ, giống như xương không còn thịt, chó được gặm xương, chó không hề chán. Như vậy, muốn tập chó, thật ra tập cho được cũng khó mà đã tập được thì phải lắm lo sợ nó. Chỗ tập luyện này chẳng bao lâu, người tập cũng chuốc lấy cái ác. Như người thấy mộng đã tỉnh mộng thì không còn gì để được. Tham dâm cũng như vậy là kịch mộng và như mộng là có vui. Như rắn dữ, như mồi thịt nơi lưỡi câu, như quả trên cây, quả ít vị thì nhiều. Mất đi là thêm kết, là tạo ra cái ác cho mình. Đạo gia thường không dùng, người này ở nhà an lạc trên trời cũng là cây cối màu sắc trên trời, cũng ở nơi đoan chánh, nơi vườn cây xinh đẹp tuyệt vời, cũng được ngọc nữ trên trời. Đã được người trời thì không chán năm thứ vui trên trời.

Nay phải chăng nhận được cái chán ngán mà thiên hạ vui sao?

Là hằng ngày phải ôm giữ lấy hai trăm xương, xương một trăm hai mươi khúc, là gân buộc ràng, là chín lỗ luôn rỉ nhớp, là sáu mươi ba loại, là một trăm bệnh nặng là thịt máu hòa nhau, là sinh ra da thịt, là giữa cái lạnh, nóng, gió, là đại tiểu tiện là ngàn thứ trùng. Tất cả đều từ thân gây nên trong đó cũng có ngàn lỗ, cũng có kịch tính là thân gần rồi lại hoại cái khác là từ đó dơ dáy, nhớp nhúa chảy ra. Từ trong mũi chảy ra nước mũi. Từ miệng, đờm, nước miếng chảy ra. Từ dưới nách mồ hôi luôn chảy. Từ chín lỗ là nơi thoát ra các dạng bài tiết. Như vậy mọi thứ đều từ thân chảy ra, quá hơn nghĩa địa người chết. Có thể tin rằng đó là cái nhà diễn trò gớm ghiếc đằng sau nó là nơi đáng ghét bỏ. Thân sở hữu cái bất tịnh như vậy là trồng cái bất tịnh, là từ cái gốc này mà ra, như vàng mạ lên đồ vật khác là chiếc áo cổ lỗ được hương, phấn, sáp, thấm son, bông tơi cho đẹp, xanh biếc, xanh đen, là người ngu mới thấy đúng, đây là loại loạn ý. Như hình vẽ trên bình cũng như cái hầm phủ cỏ. Con người là cái nơi ôm ấp yêu thương sau đó hối hận hiểu ra.

Tỳ-kheo nghe kinh quỳ xuống bái nhận đạo giáo như vậy.

❑